

Srbija

Vlada koja je formirana u maju 2007. godine je dala naznake veće spremnosti da se pozabavi odgovornošću za ratne zločine, iako nije privela pravdi najtraženijeg osumnjičenog, Ratka Mladića. Manje napretka je bilo po drugim pitanjima vezanim za ljudska prava: situacija u kojoj se nalaze etničke i verske manjine i dalje daje razloga za zabrinutost, a nezavisni novinari se suočavaju s pretnjama i nasiljem.

Odgovornost za ratne zločine

Srbija je poboljšala svoju saradnju sa Međunarodnim krivičnim sudom za bivšu Jugoslaviju (MKSJ). Hapšenje u maju mesecu generala Vojske Republike Srpske Zdravka Tolimira u blizini bosanske granice sa Srbijom usledilo je nakon saradnje Srbije sa bosanskim vlastima i mirovnim trupama Evropske unije u Bosni. Slična saradnja između Srbije i crnogorskih vlasti doprinela je hapšenju bivšeg generala Vojske Jugoslavije Vlastimira Đorđevića u Budvi, Crna Gora, u junu. Glavna tužiteljka MKSJ-a Karla del Ponte je pozitivno ocenila dva hapšenja i dostavljanje od strane srpske vlade odavno zatražene arhive u vezi sa tekućim predmetima, tokom njene posete Beogradu u junu. Nakon što je izvestila o potonjem slabljenju saradnje, u novembru je ipak dala optimističnu procenu.

Optuženik za ratne zločine i bosanski srpski general Ratko Mladić je i dalje na slobodi u Srbiji, uprkos ponovljenim obećanjima iz Beograda da će biti priveden pravdi.

Krivični postupci su se nastavili u MKSJ-u u jednom broju predmeta visokog profila koji se odnose na bivše jugoslovenske i srpske vojne i vladine zvaničnike, uključujući Dragoljuba Ojdanića, Sretena Lukića, Milana Milutinovića, Nikolu Šainovića, Nebojšu Pavkovića i Vladimira Lazarevića. Negativna percepcija ove institucije i njenog rada u srpskoj javnosti opstaje i dalje.

Veće za ratne zločine u Beogradu je nastavilo da ulaže napore radi uspostavljanja odgovornosti za ratne zločine, uprkos ograničenjima u pogledu finansijskih sredstava, političke podrške i svesti javnosti o njegovom radu. U aprilu je Veće za ratne zločine donelo okrivljujuću presudu za četvoricu pripadnika paravojne jedinice „Škorpioni“ koji su zabeleženi na video traci kako učestvuju u egzekuciji šestorice Bošnjaka (bosanskih Muslimana) 1995. godine, osuđujući dvojicu na 20-godišnje zatvorske kazne, a drugu dvojicu na 15 i pet godina zatvora, pri čemu je peti oslobođen optužbi. Nalaz suda da su ovi zločini predstavljali jedan izolovani incident, relativno blage kazne i jedno oslobađanje izazvali su gnev rođaka žrtava i nekih nevladinih organizacija. Tužilac za ratne zločine se žalio na odluku o oslobađanju jednog od optuženih i petogodišnju zatvorsku kaznu.

Među značajnim tekućim krivičnim postupcima su suđenje u predmetu „Suva Reka“—povezano sa ubistvom kosovskih albanskih civila 1999. godine—i suđenje u predmetu „Zvornik“, u kome su bivši pripadnici srpskih paravojskih formacija optuženi za ubistvo bošnjačkih civila 1992. godine. U trenutku pisanja ovog izveštaja, oko 35 predmeta se nalazilo u predpretnoj ili istražnoj fazi, uglavnom vezanih za ubistva ne-Srba od strane Srba u Bosni, Hrvatskoj i na Kosovu. Značajna poboljšanja su ostvarena u oblasti saradnje sa drugim zemljama (zajednička istraga sa Bosnom u predmetu „Zvornik“ se posebno ističe). Bilo je poboljšanja u oblasti zaštite svedoka, kojima je omogućeno svedocima da daju svoje iskaze sa udaljenosti, izvan sudnice, ili pod skrivenim identitetima, kao i u oblasti informisanja javnosti o aktivnostima Veća za ratne zločine.

U decembru 2006. godine, Vrhovni sud je svojom kontroverznom odlukom poništio presudu Veća za ratne zločine u predmetu „Ovčara“ (u kome je 14 optuženih proglašeno krivim za ubistvo oko 200 ne-Srba u Vukovaru, Hrvatska, 1991. godine), te naložio ponovno suđenje. U aprilu je Vrhovni sud potvrdio presudu kosovskom Albancu Antonu Lekaju za ubistvo i mučenje Roma na Kosovu 1999. godine.

U februaru 2007. godine, Međunarodni sud pravde (MSP) je doneo presudu u predmetu Bosna i Hercegovina protiv Srbije i Crne Gore, svoju prvu odluku koja se odnosi na primenu Konvencije o genocidu iz 1948. godine. Mada je našao da Srbija nije neposredno odgovorna za genocid tokom rata u Bosni, MSP je utvrdio

da je Srbija kontinuirano kršila svoje obaveze prema Konvenciji o genocidu u pogledu sprečavanja i kažnjavanja genocida, uključujući i neuspeh u hapšenju Ratka Mladića i pune saradnje sa MKSJ-om.

Sprovođenje pravde

Bilo je izveštaja o političkom mešanju u rad tužilaca. Ipak, presuda na suđenju za ubistvo bivšeg premijera Zorana Đinđića, koja je doneta 23. maja, ukazuje na hrabrost tužilaca i sudija koji su uspeali da 12 pojedinaca privedu pravdi uprkos političkom pritisku i pretnjama. Milorad „Legija“ Luković-Ulemek, najistaknutija figura među optuženima, osuđen je na 40 godina zatvora.

Odnos prema manjinama

Ostvaren je ograničeni napredak ka poboljšavanju statusa albanske manjine u južnoj Srbiji i Bošnjaka u Sandžaku, uprkos dobrodošloj srpskoj ratifikaciji Evropske povelje o lokalnoj samoupravi u septembru. Pregovori su se nastavili o povećanju budžetske kontrole u opštinama kojima upravljaju manjine, povećanju sadržaja o manjinama u nastavnim programima u školama i široj zvaničnoj upotrebi manjinskih jezika. Pozitivan je pomak što su odobreni udžbenici na pet manjinskih jezika za upotrebu u državnim školama.

Romi i dalje žive u ekonomskim i socijalnim uslovima ispod svakog standarda i suočavaju se sa verbalnim maltretiranjem i fizičkim napadima. U avgustu je oko 100 srpskih Roma uhvaćeno kako ilegalno prelaze preko granice u Rumuniju. Ova grupa je zatražila azil, tvrdeći da su izbegli zbog šikaniranja i lošeg tretmana u Srbiji. U aprilu je Opštinski sud u Beogradu odredio šestomesečnu uslovnu kaznu za pripadnika obezbeđenja na vratima jednog noćnog kluba zbog rasne diskriminacije jer je uskratio ulazak trojici Roma u klub.

Više od 30 napada na verske manjine je zabeleženo tokom godine. Crkve, groblja i centri verskih zajednica su oštećeni ili oskrnavljeni širom Srbije, pri čemu su se na udaru našle katoličke, jevrejske, protestantske i muslimanske zajednice, kao i Jehovini svedoci i pripadnici verske zajednice Hare Krišna. Srpska vlada je po pravilu osuđivala ove napade, a policija je pokretala istrage u većini slučajeva, ali je malo istraga dovelo do kažnjavanja počinitelaca.

Interno raseljena lica i izbeglice

S obzirom na veliki broj interno raseljenih lica (oko 208.000) i izbeglica (oko 106.000), Srbija procentualno ima jednu od najvećih stopa raseljenih lica unutar svoje populacije u Evropi. Oko 6.000 raseljenih lica iz Bosne, Hrvatske i sa Kosova je i dalje u kolektivnim centrima, u kojima često vladaju uslovi ispod svakog standarda. Interno raseljena lica i izbeglice i dalje doživljavaju ozbiljne probleme pri pribavljanju ličnih dokumenata, rešavanju stambenog problema i pronalaženju posla. Stare osobe i deca bez roditeljskog staranja među interno raseljenim licima su pogotovo ranjiva.

Prisilno preseljenja Roma iz Zapadne Evrope se nastavljaju, uključujući kosovske Rome koji se šalju u druge delove Srbije, čime se dodatno opterećuju ionako ograničeni resursi unutar romskih zajednica u odsustvu bilo kakvog programa za pomoć licima prisiljenim na povratak.

Medijske slobode

Nezavisni novinari se suočavaju sa pretnjama i nasiljem. U aprilu je ručna bomba eksplodirala ispred stana Dejana Anastasijevića, novinara nedeljnika Vreme. Istog meseca je Dinko Gruhonjić iz novinske agencije Beta dobio pretnje smrću od ultranacionalističke organizacije Nacionalni stroj. U avgustu je Stefan Cvetković iz RTV stanice TNT dobio anonimnu pretnju smrću. Policija je pokrenula istrage o ovim incidentima, ali u trenutku pisanja ovog izveštaja ni protiv koga nije podneta optužnica. Sva trojica novinara su poznati po svom visokokvalitetnom novinarskom radu i spremnosti da se uhvate u koštac sa teškim temama, uključujući organizovani kriminal. Nije bilo napretka ni u rešavanju ranijih ubistava novinara, uključujući slučaj Slavka Ćuruvije 1999. godine i Milana Pantića 2001. godine.

Aktivisti za ljudska prava

U julu su neonacisti u više navrata napali mlade aktiviste za ljudska prava iz Srbije, Bosne i Hrvatske u „Povorci različitosti“ na festivalu mira i tolerancije u Novom Sadu. Po rečima organizatora, Inicijative mladih za ljudska prava, policija nije obezbedila povorku uprkos više podnetih zahteva za obezbeđenje skupa. U septembru 2007. godine, predsednik Boris Tadić je pomilovao Maju Stojanović, članicu Inicijative mladih za ljudska prava, nakon što je 2005. godine sudski

kažnjena zbog neovlašćenog javnog isticanja postera na kojima se zahteva hapšenje Ratka Mladića.

Ključni međunarodni akteri

Nakon novembarske ocene glavne tužiteljke MKSJ-a, komesar Evropske unije za proširenje Oli Ren parafirao je Sporazum o stabilizaciji i pridruživanju sa Srbijom istog meseca. Evropska unija je nastavila pregovore o sporazumu sa Srbijom u junu pošto ih je prethodno obustavila tokom perioda dužeg od godinu dana zbog neuspeha Beograda da izruči Ratka Mladića i u potpunosti sarađuje sa MKSJ-om. Nastavak pregovora se našao na udaru kritike organizacija za ljudska prava koje su taj potez opisale kao neopravdan i preuranjen, s obzirom na kontinuirani neuspeh srpskih vlasti da izruče Mladića u Hag. Evropska unija je naznačila da će potpisivanje Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju i dalje zavisiti od pune saradnje sa MKSJ-om, uprkos zalaganju nekih država članica za blaži pristup.

Prijem Srbije u program NATO-a Partnerstvo za mir u decembru 2006. godine je takođe kritikovan jer se time navodno Srbija nagrađuje dok je Mladić još uvek na slobodi. Pobornici prijema Srbije u Partnerstvo za mir su tvrdili kako će se time stimulisati dugo očekivane reforme u vojsci čiji je cilj uvođenje demokratskijeg nadzora nad armijom i transparentnosti u ovu instituciju.

Pretnja ruskim vetom u Savetu bezbednosti Ujedinjenih nacija izbacila je iz koloseka pokušaj rešavanja kosovskog problema pod pokroviteljstvom Ujedinjenih nacija (vidi dole). Bezuslovna podrška Rusije srpskoj poziciji u pogledu rešavanja statusa Kosova i obim ruskih investicija je doprineo učvršćivanju njenog uticaja u Srbiji.

Kosovo

Pregovori o konačnom statusu zasenili su sumornu situaciju sa ljudskim pravima na Kosovu. Manjine i dalje trpe nasilje, zastrašivanje, diskriminaciju i teškoće u pristupu komunalnim i drugim javnim uslugama. Bilo je ograničenog napretka u povratku raseljenih lica i izbeglica u svoje domove. Slabosti sistema krivičnog pravosuđa osujećivali su napore da se uspostavi princip odgovornosti. Parlamentarni izbori su se održali 17. novembra. Mnogi Srbi su se odazvali pozivu iz Beograda da bojkotuju izbore.

Zaštita manjina

Romske, aškalijske i egipatske (RAE) zajednice su i dalje najranjivije i najmarginalizovanije na Kosovu. Njihovi politički, ekonomski i socijalni zahtevi su se uglavnom ignorisali tokom pregovora o konačnom statusu. RAE zajednice se suočavaju sa postojanom diskriminacijom, posebno u oblasti zapošljavanja i pristupa javnim službama, te su među njima najviše stope nezaposlenosti, napuštanja škola i smrtnosti u pokrajini. Mere za poboljšanje pristupa ovih zajednica obrazovanju bile su neadekvatne.

Nasilje nad manjinama se nastavilo, iako je broj prijavljenih incidenata nastavio da pada. Ovaj pad odražava geografsko odvajanje zajednica i praksu zavođenja incidenata kao „običnih krivičnih dela“ pre utvrđivanja njihove moguće etničke pozadine. U aprilu je autobus kojim su prevoženi kosovski Srbi kamenovan u Rudniku, a isti incident se dogodio sa vozom punim srpskih putnika u Lipljanu u avgustu. U martu su minobacačke granate eksplodirale u blizini srpskog pravoslavnog manastira Visoki Dečani. Šest srpskih pravoslavnih crkava i manastira su iskusili manje incidente. Ukupno je zabeleženo skoro 200 međuetničkih incidenata u 2007. godini u trenutku pisanja ovog izveštaja, uglavnom u etnički mešovitim oblastima, pri čemu su pljačke, pretnje i napadi bili uobičajeni. Žrtve su uglavnom bili kosovski Srbi, ali su se na udaru našli i Bošnjaci, Romi, Hrvati i Crnogorci.

Povratak izbeglica i raseljenih lica

Broj dobrovoljnih povrataka na Kosovo, uključujući one iz Srbije, i dalje je mali. U prvoj polovini 2007. godine, 308 osoba je registrovano kao dobrovoljni povratnici.

Interno raseljeni Romi, Aškalijske i Egipćani unutar Kosova su jedna od ciljnih grupa za organizovani povratak. Plementina, jedan od najvećih kampova RAE zajednice na Kosovu, uglavnom je raspušten tokom 2007. godine, pri čemu je većina njegovih stanovnika preseljena u novoizgrađene stambene jedinice u blizini kampa u opštini Obilić. Pedeset sedam porodica se vratilo u septembru i oktobru iz područja zagađenog olovom blizu rudnika Trepča u romsku mahalu u Južnoj Mitrovici, što je prvi povratak u ovu oblast od 1999. godine. Mada nije bilo izveštaja o nasilju nad povratnicima tokom 2007. godine, oni koji su se vratili bili

su izloženi verbalnom zlostavljanju. Oko 800 Roma, Aškalija i Egipćana su još uvek raseljena lica na Kosovu, a na hiljade ih još raseljeno u Srbiji.

Prisilan povratak na Kosovo se nastavio. Nekih 1.900 lica, među kojima je oko 10 procenata iz RAE zajednica, prisilno su vraćeni na Kosovo tokom 2007. godine iz zapadnoevropskih zemalja u trenutku pisanja ovog izveštaja. Među njima je više od 550 lica, pretežno etničkih Albanaca, vraćenih iz Nemačke po osnovu sporazuma o readmisiji iz 2004. godine sklopljenog između Misije Ujedinjenih nacija na Kosovu (UNMIK) i nemačke vlade.

Smernice UNHCR-a ukazuju da se Srbi, Romi i Albanci izlažu riziku od progona ako se vrate u oblasti gde bi bili u manjini. Mada se u smernicama procenjuje da se Aškalije i Egipćani generalno ne izlažu riziku ukoliko se vrate, ona lica koja se prisilno vraćaju ne ispunjavaju uslove za dobijanje međunarodne ili lokalne pomoći, čime se značajno opterećuju ionako ograničeni resursi postojećih zajednica Roma, Aškalija i Egipćana. U novembru su se Privremene institucije samouprave na Kosovu (PISK) i UNMIK složile oko nacrta politike za readmisiju i reintegraciju kojom se pokriva prisilan povratak na Kosovo. U trenutku pisanja ovog izveštaja, čeka se na odobrenje kosovskog parlamenta.

Nekažnjivost i pristup pravdi

Kosovski krivični pravosudni sistem je i dalje najslabija institucija vlasti, uprkos tekućim reformskim naporima koji se ulažu. Koordinacija između međunarodnih i domaćih sudija je nedovoljna, uprkos pokušajima da međunarodne sudije nastupaju kao mentori, te da se podstiče saradnja. Implementacija elektronskog sistema upravljanja sudskim predmetima je i dalje loša, a zaposleni u sudovima su nevoljni da ga koriste. Nadzor novoformiranog Pravosudnog saveta Kosova nad domaćim sudijama i tužiocima unapredio je odgovornost, ali međunarodne sudije i tužioci i dalje polažu račune samo specijalnom predstavniku generalnog sekretara Ujedinjenih nacija. Nepostojanje institucije sudske policije sputava mogućnost Kosovske policijske službe (KPS) da pruži pravu podršku tužiocima.

Neadekvatna zaštita svedoka dovela je do nepoverenja i nespremnosti za saradnju sa tužiocima. Aranžmani za zaštitu se i dalje prave na *ad hoc* osnovi, dok je sveobuhvatni nacrt zakona kojim bi se pokrilo to pitanje u izradi. Nespremnost zapadnih vlada da pruže sklonište svedocima i njihovim

porodicama osujećuje program relokacije svedoka. Ostvaren je, međutim, napredak u opremanju svih regionalnih sudova kabinama, video linkovima i drugim sredstvima za prikriivanje glasova i identiteta svedoka.

Ostvaren je i zakasneli napredak u privođenju pravdi lica umešanih u martovske nemire 2004. godine. Tokom prvih osam meseci 2007. godine, 29 optuženih je osuđeno po tužbama za podmetanje požara, pljačku, rasnu, versku i etničku mržnju, i napade, u predmetima koje su uglavnom vodile međunarodne sudije. Dvanaest lica je osuđeno na zatvorske kazne u rasponu od šest meseci do 18 godina. Jedan osumnjičeni je oslobođen. U trenutku pisanja ovog izveštaja, dodatnih sedam optuženih lica je čekalo na početak sudskog postupka.

Bilo je pomaka u krivičnim postupcima za nekoliko poznatih zločina počinjenih nad manjinama. U oktobru je počelo suđenje u Okružnom sudu u Prištini Fljorimu Ejupiju, glavnom osumnjičenom za bombaški napad na autobus „Niš Expressa“, u februaru 2001. godine. Ejupi je optužen za dizanje u vazduh autobusa punog Srba na Kosovu, pri čemu je usmrtio 10 i ranio 40 ljudi. Takođe je u oktobru UNMIK policija uhapsila etničkog Albanca osumnjičenog za ubistvo 14 srpskih meštana u selu Staro Gračko 1999. godine.

UNMIK-ov nedostatak odgovornosti je došao do izražaja u februaru kad je rumunska policijska jedinica, koja je delovala pod komandom UNMIK policije, uzvratila na nasilni protest gumenim mecima i suzavcem, usmrivši dvojicu demonstranata i ranivši mnoge druge. Komesar UNMIK policije je potom podneo ostavku, ali se u okviru međunarodne istrage, koju je sproveo glavni tužilac UNMIK-a, nije utvrdila krivična odgovornost za smrt demonstranata. Nakon prvobitno dobre saradnje, rumunski policijski kontingent je napustio Kosovo u martu dok je istraga još uvek bila u toku, što je izazvalo optužbe u medijima i među lokalnim aktivistima da je njihov odlazak sputao istragu.

Bilo je zabrinutosti u pogledu krivičnog postupka protiv Albina Kurtija, lidera pokreta „Vetëvendosje“ (Samoopredeljenje), zbog podsticanje na nasilje tokom februaruskog protesta. Nekoliko međunarodnih i nevladinih organizacija i kosovski ombudsman su kritikovali trajanje i opseg kućnog pritvora Albina Kurtija, i izneli su svoju zabrinutost u pogledu moguće pristrasnosti međunarodnih sudija. U novembru 2007. godine, uslovi kućnog pritvora su bitno ublaženi.

U maju 2007. godine, nakon šest godina čekanja, Veliko veće Evropskog suda za ljudska prava je odbacilo kao neprihvatljiva dve predstavke koje su podnele kosovske albanske porodice protiv kontingenata mirovnih trupa za Kosovo (KFOR) pod vođstvom NATO-a iz Francuske, Norveške i Nemačke. Porodica Behrami je tražila obeštećenje zbog smrti jednog deteta od neeksplodirane kasetne bombe 2000. godine, a Ruždi Saramati se žalio na svoj vansudski pritvor od strane KFOR-a tokom 2001. i 2002. godine. Sud je ustvrdio kako nema jurisdikciju nad ovim predmetima jer trupe KFOR-a deluju po osnovu mandata Ujedinjenih nacija i izvan teritorija pomenutih zemalja.

Suđenje bivšem premijeru Kosova Ramušu Haradinaju u MKSJ-u je počelo u martu. Haradinaj se vratio u Hag prethodnog meseca zbog početka suđenja, nakon što je proveo više od godinu dana na uslovnoj slobodi uz mogućnost, bez presedana, da se bavi političkim aktivnostima. Haradinaju je UNMIK dopustio da se nađe na čelu liste Saveza za budućnost Kosova, stranke koja je učestvovala na novembarskim izborima 2007. godine.

Ukupan broj domaćih krivičnih postupaka za ratne zločine je i dalje mali. U avgustu se nastavilo suđenje za ratne zločine Miroslavu Vučkoviću u Okružnom sudu u Mitrovici. Vučković se tereti za ubistvo, napad i druge zločine protiv kosovskih Albanaca iz sela Suvi Do 1999. godine. U junu je Idriz Gaši osuđen na 15 godina zatvora u Okružnom sudu u Prištini zbog umešanosti u ubistvo jednog kosovskog Albanca, koji je navodno sarađivao sa srpskim snagama, kao i zbog zatvaranja i mučenja drugih.

Malo je napretka ostvareno u procesu utvrđivanja sudbine nestalih lica. U avgustu 2007. godine, 2.047 osoba, uglavnom kosovskih Albanaca, se i dalje vodilo kao nestala lica. Svi poznati ekshumirani ostaci u Srbiji su preneti na Kosovo.

Aktivisti za ljudska prava

Aktivisti za ljudska prava uglavnom imaju slobodu da deluju bez ometanja od strane UNMIK-a ili Privremenih institucija samouprave na Kosovu (PISK). Ipak, podmetanje požara u septembru u kući nezavisnog novinara Milaima Zeke, poznatog po novinarskom istraživanju organizovanog kriminala, ukazalo je na potencijal za nasilje protiv onih koji dokumentuju zloupotrebe.

Značajan rad institucije ombudsmana zasenio je kontinuirani neuspeh kosovskog parlamenta da imenuje ombudsmana i neizvesnost u pogledu njegovog mandata. UNMIK je naznačio da se stari mandat ove institucije koji uključuje nadzor nad UNMIK-om (ukinut 2006. godine) primenjuje i dok ta institucija ima vršioca dužnosti ombudsmana. U praksi, međutim, UNMIK-ova saradnja je limitirana. Proces imenovanja ombudsmana se takođe našao na udaru kritike jer je kandidatima koji su ušli u uži izbor navodno nedostajalo iskustva u oblasti ljudskih prava neophodnom za ovu poziciju.

Savetodavni panel za ljudska prava održao je inauguralnu sesiju u Prištini u novembru, više od godinu i po dana nakon što je dobio svoj mandat od UNMIK-a. Ovo telo je formirano da bi nadgledalo UNMIK nakon izmene mandata ombudsmana.

Ključni međunarodni akteri

U predlogu za rešenje statusa Kosova pod pokroviteljstvom Ujedinjenih nacija, predstavljenom u februaru, preporučuje se međunarodno nadgledana nezavisnost sa širokim garancijama za prava srpske manjine. Nakon ruske pretnje vetom, ovaj predlog je uklonjen sa dnevnog reda Saveta bezbednosti. „Trojka“, koju čine Evropska unija, Sjedinjene Američke Države i Rusija, uspostavljena je u julu da bi nadgledala nove pregovore između Prištine i Beograda za koje je utvrđen 10. decembar 2007. godine kao krajnji rok za završetak pregovora.

Nastavile su se aktivnosti vezane za planiranje međunarodne misije pod vođstvom Evropske unije, uključujući policijsku i pravosudnu komponentu misije Evropske unije, ali njeno angažovanje i dalje zavisi od rešenja kosovskog statusa. U međuvremenu, UNMIK je nastavio da deluje kao međunarodni administrator na Kosovu po osnovu Rezolucije 1244 Saveta bezbednosti Ujedinjenih nacija.

U aprilu, UNMIK i KFOR omogućili su posetu Komiteta za sprečavanje mučenja Saveta Evrope, dopuštajući pristup svim pritvorskim jedinicama na Kosovu, uključujući Bondstil, vojnu bazu američkog vojnog kontingenta u okviru KFOR-a.